

Inga-Lisa Stadling

1925 - 2000

- 1925 Föds den 5 februari.
- 1942 Efter realexamen 1942 gick Inga-Lisa i Slöjdföreningens skola i Göteborg (senare Högre Konstindustriella skolan) och Edward Berggrens målarskola, Stockholm.
- 1945-50 Frilansande illustratör hos Åhlén & Åkerlund, bl.a. som illustratör för "All världens berättare". Gjorde modeteckningar för ett flertal tidningar efter att först ha genomgått Stockholms tillskärarakademi. Under den tid hon jobbade som dekoratör på varuhuset Ferdinand Lundqvist i Göteborg träffade hon Lennart, som blev hennes make 1945. Bodde i Stockholm fram till början av 1950-talet. Maken Lennart gick då sin läkarutbildning i Stockholm.
- Flyttade i början av 1950-talet till först Porjus och därefter till Bjärträ i Norrland.
- 1956 Bosatte sig i sina gamla hemtrakter i och utanför Göteborg. Det blev även en tid i Fiskebäckskil i Bohuslän.
- 1969 Inga-Lisa med familj flyttar till Västerfärnebo.
- 1973 Utställningar på Aguélimuseet i Sala och Julsalongen i Västerås.
- 1974 Deltar i *Dagens Salakonstnärer* i Komministergården vid Jubileumsutställningen 1974. Samtliga deltagare: Bo Åke Adamsson, Assar Blidmo, Sixten Engberg, Edvin Eriksson, Olle Eriksson, Gustav Eriksson, Gudrun Öman, Folke Östlund, Åge Lindbeck, Ove Gidlöf, Annika Maria Hedermo, Barbro Jones-Hellstrand, Dick Holmér, Lennart Johansson, Edith Johansson, Bengt Kullander, Lennart H Lindberg, Mikael Liljeqvist, Karl-Otto Modin, Rolf Paulsson, Carl Olof Pettersson, Inga-Lisa Stadling, Bertil Söderberg, Gösta Södergren och Mara Zwaigsne.
- 1982 Utställning på Joar Blå i Enköping i februari: Bo-Åke Adamsson, Bengt Kullander, Bo Svärd, Inga-Lisa Stadling, Johan Tibbelin, Olle Eriksson, Bertil Andersson, Gösta Södergren, Annick Baron-Paulsson, Rolf Paulsson, Karl-Otto Modin och Kåge Bergman.
- När utställningen flyttar till Aguélimuseet i Sala tillkommer ytterligare några konstnärer: Carl-Olov Pettersson, Gudrun Folker, Margaretha Björdin, Sixten Engberg och Lena Nessel.
- Inga-Lisa gjorde porträtt i kol de första 35-40 åren, men från början av 1980-talet målade hon även porträtt med pastellkritor.
- Målade blomstermotiv i akvarell-akryl-pastell ofta som avkoppling under somrarna.
- 2000 Avlider den 29 november.

3 S.A. 26.3.73

Sala Konstförening

VÄSTERFÄRNEBO VISAR Ortskonstnärer på Aguelimuséet

"Västerfärnebo visar" heter en utställning på Aguelimuséet som öppnades på söndagen. Det är inte så ofta ortens konstnärer ställer ut på muséet och sällan någon från Sala kommuns ytterområden. Under den här veckan ställer dock tre konstnärer från Västerfärnebo, Inga-Lisa Stadling, Elisabet Norman och Gustav Hedh, ut några av sina alster.

Inga-Lisa Stadling visar porträtt i kol och svartkrita. De flesta berättar hon, är beställningsarbeten. Porträtten är gjorda dels efter levande förebild, dels efter foto.

— Man måste träffa den man ska porträttera innan det går att "fånga" personen, för-

Inga-Lisa Stadling med ett porträtt av dottern Christina som barn.

klarar hon.

Det var inte många porträtt som log mot besökarna från muséets väggar.

— Man blir så fort trött på att se någon jämnt och ständigt skratta åt oss från en vägg.

Elisabet Norman visade några textilarbeten. Hon hade både vävar av mer traditionell typ och friare arbeten.

Träsniderier och små keramikskulpturer presenterar Gustav Hedh för muséets besökare. I en skulptur, "Skridskoåkare" har han utnyttjat naturens egen formgivning. Hans övriga produktion bestod av avbildningar av nu levande och för länge sedan utdöda djur.

Ett 50-tal personer kom till visningen av denna intressanta utställning. Dessutom såg ytterligare omkring 40 personer den under lördagens musikstund i muséet.

Muséets intendent Kåge Bergman lovar att det inte ska bli sista gången konstnärer från orten kommer att beredas tillfälle att ställa ut. Någon ny utställning i stil med "Västerfärnebo visar" är inte planerad ännu, men det kommer.

grit.

Tva vävar av Elisabet Norman. Den undre en färggrann vy från Olands allvar om våren.

Den farliga konsten — debatt på Aguéli

89 75 09 09

— Konst, det begriper sig alla på. Men går TV:n sönder erkänner nog de flesta sin okunnighet och lämnar in apparaten för reparation.

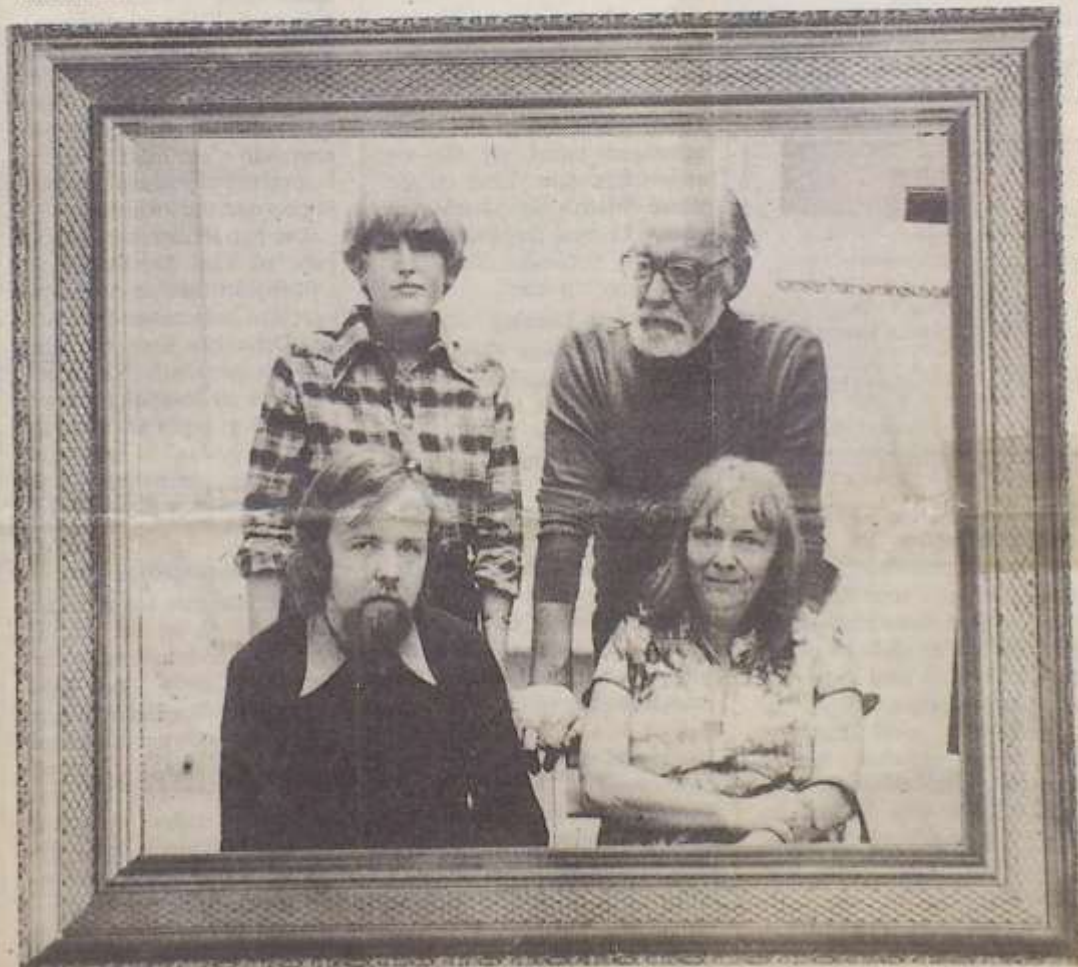
Konst, särskilt hötorgskonst, och konstnärernas villkor var föredrags- och debattämne på Aguélimuseet på måndagskvällen. Cecilia Palm, konststuderande från Uppsala pratade om hötorgskonsten som inledning till debatten. Debattörer var ett 20-tal konstintresserade och konstnärer från orten. Men var höll salaortens alla lovande unga konstnärer hus?

Citatet ovan hämtar vi från museiintendenten Kåge Bergmans försök till sammanfattning av kvällens diskussioner. Här har vi kärnan i problematiken kring så kallat seriöst måleri och hötorgstavlorna: smaken är delad. Även tavlor som kännare inte vill nämna i samma sammanhang som ordet konst kan för många människor vara mer än bara en dekorativ färgklick ovanför finrumssoffan.

Om det sedan bara hängde på smaken vore inte problemet så stort. Men nu finns det viktiga ekonomiska sidor av hötorgsmåleriet också, både för de seriösa målarna och för dem som köper tavlorna. Genom den mycket lättillgängliga hötorgskonsten får konstnärerna svårt att sälja sina många gånger mer avancerade verk. Det är ju på denna försäljning som konstnärerna ska leva!

Hötorgskonsten är inte bara ett problem för konstnärer, konstkännare och estetiska renhetsivrare. Det visade inte minst kvällens föredragshållare Cecilia Palm, Uppsala. Hötorgskonst har vi kunnat köpa åtminstone sedan sekelskiftet. Den har vuxit sig stark i svenska folkets hjärtan. Men nu börjar de massproducerade tavlorna bli

Forts. sid. 2 **2**

Om det som finns inom tavelramar handlade måndagskvällens debatt på Aguélimuseet. Inramade är t.v. Cecilia Stam, föredragshållare och Jan Stadling, fotograf, t.h. Lennart Lindberg, skulptör och Inga-Lisa Stadling, heknare.

Entrén till Aguélimuseet i Sala är av det blygsammare slaget. In genom denna dörr och uppför tre trappor bärs konst av olika slag, när man arrangerar utställningar i konstföreningens regi. Inga-Lisa Stadling tjänstgör ibland som vaktmästare och guide.

Nytt Aguélimuseum Sala konstförenings stora förhoppning

Sevärdheterna i Sala toppas av gruvan, Väsby kungsgård och Aguélimuseet. Sen får var och en numrera dessa inbördes allt efter smak och intresse.

Men nog får man anse Ivan Aguéli, eller John Agelii, som han från början hette, som Salas store son, känd såväl inom som utom landet.

Kåge Bergman är intendent för Aguélimuseet och tillika ordförande i Sala konstförening.

— Vi hade faktiskt ingen lokal alls förrän 1962, då vi fick den här, säger Kåge Bergman. Till dess hängde samlingen på Nationalmuseum. Men vi mäs-

Aguélimuseet i Sala är en pärla för den konstintresserade. De enkla vindsrummen ovanpå badhuset är inte en inramning värdig denna unika samling konstverk. Inom Sala konstförening hoppas man att det planerade nya badhuset ska ge ökade utrymmen åt konstsamlingen.

te få större utrymmen snarast.

— Tavlorna kommer inte till sin rätt där de hänger. Det är för trångt. Och eftersom vi inte har några andra utställningslokaler, måste hela samlingen plockas ner, när vi hänger något annat. Det blir slitage på tavlorna förutom att de riske-

far att utsättas för direkt skada. Sönt är lätt hänt.

— Därför brukar vi planera utställningarna så att vi tar dem i ett svep. Så får Aguélisamlingen vara nerpackad tills utställningarna är över.

— Men då har man i stället det problemet att det kommer folk resande hit till Sala bara för Aguélisamlingen, just när den är nerplockad. Så får det bara inte vara.

Nya lokaler blir också kulturhus?

Ett större museum, och nuvarande badhuset skulle bli utmärkt, menar Kåge Bergman, skulle också kunna bli ett slags kulturhus, där plats kunde finnas också för orkesterföreningen, samlingsutställningar av ortens konstnärer och kanske en grafikerverkstad. Det finns gott om utövande konstnärer i trakten.

— Vi fick stort gensvar vid en gemensam träff, när vi talade om våra planer för salakonstnärerna. De blev mycket entusiastiska och föreslog genast att en samlingsutställning ev. kunde ordnas för att få in pengar till inredning av lokaler.

— Nu får vi vänta ett tag, men 1982 kommer nya badhuset att bli klart, och då hoppas vi våra planer ska gå i uppfyllelse.

— Doktor Friberg, som testamenterade tavlorna till Nationalmuseum, donerade också en summa pengar, vars avkastning går till inköp av nya konstverk. Detta är mycket glädjande, men tyvärr gör det att vi kommer att bli än mer trångbodda i framtiden. Det är nödvändigt att vi får ökade resurser i lokalhänseende, menar Kåge Bergman.

Behärskade 16 språk

Ivan Aguéli var en mycket fascinerande människa och mycket särpräglad. Han växte upp i Sala, dit familjen flyttade efter att ha bott i bl.a. Gysinge.

Något skolljus var inte Ivan Aguéli. Av den anledningen att han inte läste mer än vad som intresserade honom. I botanik hade han A. Andra ämnen förutom teckning brydde han sig inte om. Och därför blev han relegerad, först från skolan i Sala, sedan i Västerås. Möjligheter till en mer framgångsrik skolgång torde han ha haft,

eftersom han vid sin död lär ha behärskat 16 språk.

Han vistades nästan hela sitt vuxna liv utomlands. Vid sin död genom olyckshändelse bodde han i Spanien.

Kvarlåtenskapen, i huvudsak efterlämnad konst, räddades hem till Sverige genom prins Eugen. Så småningom hamnade åtskilliga av tavlorna hos konstsamlaren Carl Friberg, läkare i Sala, som vid sin död donerade samligen, till Nationalmuseum. Dock med det förbehållet att tavlorna skulle finnas tillgängliga i Sala.

Kåge Bergman, Sala, är ordförande i Sala konstförening och tillika intendent på Aguéli-museet.

Inte bara Aguéli-tavlor finns med i samlingen. Kåge Bergman vill karaktärisera Fribergs samling som en kärna av Aguélikonstverk utökad med konstnärer, som hade något samband med Aguéli. Dels är de samtida men de hade också på något sätt haft kontakt med eller gett intryck åt Ivan Aguéli.

Karl Nordström finns t.ex. representerad på Aguélimuseet. Bland många andra.

Besökare från hela världen

Den som har största kontakten med Aguélis tavlor numera är vaktmästaren på museet, Åke Jansson, som i sex sju år vaktat över dyrgriparna och under tiden lärt sig tycka mycket om dem.

Sommartid är det gånksa mycket besök, tycker Åke Jansson. Men visst håller han med om att museet är lite svåråtkomligt. I varje fall är det långt ifrån handikappvänligt.

— Men det ligger ju lugnt och fint till, menar Åke Jansson, som är mest bekymrad över det stora slitaget tavlorna utsätts för när de plockas ner och ställs undan i samband med andra utställningar.

— Det är en väldigt skön miljö att arbeta i, konstaterar Åke Jansson, som framför allt uppskattar mötena med alla intressanta människor han stöter på i sitt arbete.

Det kommer folk från hela världen hit till Sala för att få se de utsökta konstverk som Salasonen Ivan Aguéli född 1869 målade när han vistades i främmande länder och världsdelar.

Inga-Lisa Stadling vikarierar ibland för Åke Jansson som vaktmästare på Aguélimuseet i Sala. Hon är själv konstnär, målar mest porträtt. Och tycker att klassisk musik hör ihop med konst. Därför sätter hon gärna på en skiva, när hon jobbar på museet.

— Det är många som påpekar att det är skönt med musiken, när de ser på tavlorna, säger Inga-Lisa.

Också hon menar att det är fel med nuvarande lokalerna för Aguélimuseet.

— Så besvikna de måste bli som rest hit för att se på Fribergsska samlingen och finner den nerpackad för att man hängt en annan utställning.

Vi håller tummarna för ett nytt Aguélimuseum i Sala!

M.A.

Chans för handikappade se konstutställning

SA 4/9-81

Alla handikappade som i våras inte hade möjlighet att ta sig upp till Aguélimuseet får nu en chans att se delar av den utställning som visas då.

Det var en utställning av de verk som Konstföreningen successivt köpt in och som normalt finns utplacerade i olika offentliga lokaler, sammanlagt över hundra.

Ett 30-tal av dem kommer nu att visas på DHR-lokalen på Brunnsgatan 1 från den 9 september då DHR har avdelningsmöte. Tavlor kommer sedan att hänga kvar där några veckor.

— I samband med utställningen i våras diskuterade vi hur svårt det är för handikappade att komma in i Aguélimuseet, säger Kåge Bergman i Konstföreningen. På det här sättet får rörelsehindrade ändå möjlighet att se en del av verken.

I urvalet har man lagt betoningen på konstnärer med salaanknytning. Där finns bland andra Folke Östlund, Olle Eriksson, Bo Adamsson, Lennart Lindberg, Edvard Cederling och Jon Loman representerade. Många av deras verk visar kända Salamotiv.

— Är det någon som vill komma före den 9 september går det också bra, förklarar Kåge Bergman.

Ake Jansson och Ingalisa Stadling hänger konst på DHR-lokalen.

VLT 4.2-82 Konstutbytet mellan Sala och Enköping

Konstföreningen i Sala satsar nu på ett ganska ovanligt samarbete med Enköpings konstförening. Det blir ett samarbete som resulterar i ett konstutbyte med lokala konstnärer under en intensiv utställningsvecka. 12 konstnärer från Sala presenterar sig i Enköping som svarar med lika många konstnärer.

— Vi provade på den här formen av samarbete med Enköpings konstförening för många år sedan med ett lyckat resultat. Anledningen till att det dröjt inför det här samarbetet beror mycket på att samlingsutställningar av det här slaget är tungarbetat. När så många konstnärer blir inblandade ska det klaffa för samtliga. Det säger Salas konstförenings intendent K.G. Bergman.

12 konstnärer från Sala ställer ut i Enköping. Lika många konstnärer från Enköping ställer ut i Sala. Vernissage med invigning i Sala blir det på söndag av kommunalrådet Stig Reimerson.

— Tyvärr har vi bara en vecka på oss. Det beror på att föreningen i Enköping inte har egna lokaler. De har tvingats hyra in sig i Joar Blå och då blir det en ekonomisk fråga. Men hellre en vecka än ingen utställning alls, säger K.G. Bergman.

De konstnärer från Enköping som kommer till Sala är Hanns Karlewski, Kristina Lindberg-Lerwall som också är bördig från Sala, Pia Knöppel, Rune Rydellius, Brite-Louise Kellberg-Mangs, Allan Törnblom, Per-Olof Larsson, Leif Skoglöf, Gustav Larsson, Staffan Lindh, Eric

Svensson-Beckeld samt Bo Larsson även han bördig från Sala.

De konstnärer från Sala som är representerade i samlingsutställningen är Bo Svärd, Carl-Otto Modin, Bertil Andersson, Bengt Kullander, Olle Eriksson, Gösta Södergren, Rolf Paulsson, Inga-Lisa Stadling, Bo Åke Adamsson, Annie Baron-Paulsson, Johan Tibbelin samt K.G. Bergman.

— Efter den här veckan i Enköping kommer vi att ta hem salakonstnärernas verk för en separat utställning av dem i Aguélímuseet. Den kommer att pågå från den 21 februari till den 7 mars, säger K.G. Bergman.

SA 4.2-82 Enköpingskonstnärer ställer ut i Sala

På söndag är det vernissage för en spännande utställning på Aguélímuseet i Sala. Samtidigt öppnas en minst lika intresseväckande utställning på Joar Blå i Enköping. Det handlar om utbyte mellan konstnärer och konstföreningarna i de båda städerna. På Aguélímuseet ställer elva Enköpingskonstnärer ut oljemåleri, akvareller, teckningar, skulpturer, grafik och vävnader.

Den utställningen pågår 7—14 februari. Därefter håller Aguélímuseet stängt en vecka och öppnar sedan med den utställning av Salakonstnärers verk som nästa vecka visas i Enköping.

— Den här utbytestanken har funnits länge och det är roligt att det nu blir av. Det är mycket intressanta konstnärer salapubliken får möta, säger Kåge Bergman, som är ordförande i Sala konstförening.

En del av enköpingskonstnärerna kommer troligen att vara på plats på Aguélímuseet vid vernissagen på söndag. Salas kommunalråd Stig Reimerson öppnar utställningen och vidare medverkar Magdalena Holm och Catrin Vesterlund med musik på piano och klarnett.

SA återkommer till Enköpingskonstnärerna och deras verk inför söndagens vernissage. Även utställningen med salakonstnärers verk ska vi berätta mer om senare. Representerade där är Bo Svärd, Karl-Otto Modin, Bertil Andersson, Olle Eriksson, Gösta Södergren, Rolf Paulsson, Inga-Lisa Stadling, Bengt Kullander, Bo Åke Adamsson, Annick Baron-Paulsson, Johan Tibbelin samt Kåge Bergman.

Salakonstnärer bjuder på dröm och verklighet

EP 5.2.82 ✓

GRILLBY (EP)

Enköpings Konstförenings vårsäsong inleds med utbytesutställning med salakonstnärer. Tolv konstnärer från Sala ställer på söndag ut på Joar Blå och lika många från Enköping visar salapubliken sina verk på Augeli-museet. Bland de mera kända konstnärerna som kommer till Joar kan nämnas Karl-Otto Modin, Bo-Ake Adamsson, Bo Swärdh, Rolf Paulsson med franskfödda hustrun Annick Baron-Paulsson.

Många konstnärsvänner i Enköping känner säkert till namnen Bertil Andersson, Olle Eriksson och Gösta Södergran. En trio som hållit ihop i många år.

I likhet med den utställning som ges i Sala blir den i Enköping mycket varierande med en utsökt blandning av oljor, akvareller och skulpturer. I högre grad än kollegerna från Enköping är salakonstnärerna mycket för natur- och landskapsmotiv.

■ **Bo-Ake Adamsson.** Bor i Tärna utanför Sala och är en mycket mångsidig konstnär. Har utbildat sig på Konstakademien i Madrid och målar ganska sparsamt. Är även en mycket förmälig tecknare men har annars gjort sig mest känd som skulptör. Bland en av många stora offentliga utsmyckningar Bo-Ake svarat för kan nämnas den på Domus-huset i Sala. I Enköping ställer han ut fem monotypor.

■ **Bengt Kullander.** Stor stark kille som målar i småformat. Kommer med fem akvareller föreställande naturmotiv och sagor.

■ **Bo Swärdh.** Mycket duktig tecknare. Är vad man populärt säger en realistisk bildskapare. Har flitigt förekommit som tidningstecknare och illustratör. För enköpingspubliken visar han den här gången endast två blyerts-teckningar.

■ **Inga-Lisa Stadling.** Ursprungligen från Västerfärnebo, men nu bosatt i centralorten. Tecknar och målar med förkärlek barnporträtt. Pastell, akvarell och ak-

ryl — inget är henne främmande, men bäst är hennes teckningar.

■ **Johan Tibbelfin.** Endast 18 år gammal men med säkert inställt åt konstnärligt utövande. Kommer med blyerts-teckningar och akvareller. En triologi "Jazzgossen" dominerar hans verk.

■ **Olle Eriksson.** Hans bilder brukar man tycka om. Målar roliga och kluriga saker. Fyra akvareller och en tornålsgravyr har han med till Enköping.

■ **Gösta Södergran.** Målar mest föreställande. Duktig på landskap och naturmotiv. Oljor.

■ **Bertil Andersson.** De tre sistnämnda konstnärerna har hängt ihop länge. Även Bertil målar landskap i olja. Bilder från Gotland och Västkusten visas i Enköping. Var tidigare duktig keramiker. Något han fick sluta med på grund av sjukdom.

■ **Annick Baron-Paulsson.** Vagar vi påstå att hennes bilder inte

kommer att lämna någon oberörd? Men vad föreställer dom? Hon är en duktig och mångsidig konstnär, som även haft framgångar som grafiker. Teckningar och akvareller blir det nog som kommer till Joar.

■ **Rolf Paulsson.** Gift med ovanstående Annick. Rolf är till skillnad från sin hustru ingen surrealist. Han är också en av salortens mest lovande konstnärer. Har studerat i Paris och ställer nu ut oljemålningar.

■ **Karl-Otto Modin.** Målar landskap från Sala och Medelhavsdänderna. En av Salas mest kända konstnärer. Helt självlärd, men var säker på att hans bilder kommer att "gå hem".

■ **Kåge Bergman.** Konstföreningens nestor och ordförande. Gick i unga år på Konstfack och målar hellre akvareller än oljor. "Det är mera flykt över akvarellen", brukar Kåge säga. Ställer ut fem akvareller i mellanstorlek.

Väl mött till två spännande utställningar, dels den på Joar Blå, dels enköpingskonstnärernas utställning i Sala!

Anders Nyberg

Bredd och klass

Då konstföreningen begärde in verk av Sala-konstnärerna för en utställning i Enköping och senare i hemstaden ställde man inte några som helst kvalitetskrav. Men in strömmade verk med en klass och bredd man inte ens vågat drömma om.

Uställningen som för ett par veckor sedan visades i Enköping öppnas i morgon på Aguéli-museet. Se sidan 2

En utställning med både bredd och klass får vi från och med söndag och en vecka framåt se på Aguéli-museet. På bilden Kåge Bergmans akvarellandskap.

Utställning med bredd och klass

SA.20.282

Det mesta av vad Sala kan uppvisa i konstvåg trängs från och med i morgon om utrymmet på Aguéli-museet.

Då är det nämligen vernissage för den utställning som för ett par veckor sedan visades i Enköping, sam-

tidigt som enköpingskonstnärerna ställde ut sina verk här i Sala.

Det är en synnerligen representativ exposé med både bredd och kvalitet. Ett 100-tal verk i skiftande tekniker; olja, akvarell, grafik och textil för att nämna några, försvarar kreativiteten hos Salas konstnärer.

Att presentera hundra verk i några tidningsrader är en omöjlig uppgift, lika så att i en artikel ge en rättvis bild av 17 konstnärer.

Vi nöjer oss därför med att räkna upp utställarna, göra ett axplock ur den omfattande produktionen och överlåta åt konstpubliken i Sala att själva gå och bedöma utställningen.

De 17 konstnärerna är: Johan Tibbelin, Carl-Olov Pettersson, Anick Baron, Gudrun Folker, Margaretha Björdin, Rolf Paulsson, Bo Svärd, Bertil Andersson, Olle Eriksson, Bo Åke Adamsson, Sixten Engberg, Gösta Södergren, Bengt Kullander, Inga-Lisa Stadling, Kåge Bergman, Lena Nessel samt Karl-Otto Modin.

Färgharmoni

Utställningen har kompletterats med fem konstnärer sedan den kom från Enköping. Som vi tidigare berättat fanns 12 bildskapare med från början.

Lena Nessel, exempelvis, deltog inte i grannstaden. I Sala får vi emellertid se en textiltvävnad, köksinteriör hållen i dova färger samt i

kontrast till denna ett par akvareller i livsbejakande kolorit.

Kåge Bergmans akvarellandskap med mjukt ljusskimmer och en färgharmonisk intensifierar landskapets närvaro och förtrogenhet hör också till utställningens skönhetsupplevelser.

Ej till salu

Inga-Lisa Stadlings pastellporträtt förtjänar också ett omnämnande. Sorgsna ögon i transparenta ansikten blickar från de stora dukarna. Detta är konst som tyvärr inte är till salu. Porträtten är beställningsjobb och endast tillfälligt utlånade för att vi helt hastigt ska ha tillfälle att njuta av dem.

Sixten Engbergs kubistiska målning där verklighetsåtergivningen undertrycks till förmån för självständiga konstruktioner, brutna linjer och färgfält torde intressera många.

Detsamma gäller Anick Barons mångbottnade i symbolismen förankrade verk. Raffinerat gåtfulla skapelser med en psykologisk innebörd och där förmedlingen av sin-

nesintrycken sker via alkemiska symboler. Men också en vacker, skir konst att älska och ta till sitt hjärta.

Höjdpunkterna

Karl-Otto Modins lätt impressionistiska naturmotiv där de korta penseldragen bidrar till neoneffekten är liksom Bo-Åke Adamssons och Bo Svärds teckningar välbekanta för salapubliken. Dessa hör till utställningens höjdpunkter och kräver ingen närmare presentation i hemstaden.

Rolf Paulssons etsningar "Fursten", I, II och III, förtjänar ett eget kapitel men får som i början nämnts bero av utrymmesskal.

Utan några som helst kvalitetskrav begärde konstföreningen in tavlor för denna utställning men fick i verk med en bredd och klass man inte ens vågat drömma om.

På söndag är det alltså vernissage och utställningen öppnas då av konstföreningens ordförande Bo Kallerman. Irene Malm och Kurt Sundström bidrar med musik.

Maire Nylund

Konst för sjutton!

Inte mindre än 17 salakonstnärer har nu konstverk hängda på Aguélímuseet i Sala. Utställningen öppnades på söndagen. Närmare 150 personer kom för att betrakta den lokala konsten.

Den utställning som nu sitter på museet kommer direkt från Enköping. Sala och Enköping har nämligen haft utbyte på konstfronten. En mängd salakonst ställdes ut i Enköping. Som utbyte kunde salabora studera hur konstnärerna i Enköping målar.

I Aguélímuseet var det trångt under söndagen. Så gott om besökare har man inte haft sedan museet öppnades.

Det var kulturnämndens ordförande Bo Kallerman som öppnade utställningen. Han håller ögonen noga på salakonstnärerna och försöker stötta dem allt som går.

— Det viktigaste arbetet för kulturnämnden är förstås biblioteksverksamheten, säger han. Men samtidigt säger han att just konst ligger långt upp på prioriteringslistan.

Bo Kallerman passade också på att göra ett inköp på vernissagen. Han köpte ett konstverk för kulturnämndens räkning.

— Vi försöker förstås köpa in så mycket salakonst som möjligt, menar Bo Kallerman. En stor del av vårt anslag för konstinköp går just till verk som har sitt ur-

Inga-Lisa Stadling är en av de 17 salakonstnärer som nu har konst uppsatt i Aguélímuseet. Hennes verk består av porträtt. De är pastellmålningar.

sprung i Sala.

En ny tanke som dök upp i huvudet hos Bo Kallerman under söndagen var att försöka få ett rum, eller kanske hörn som kunde vara till för just salas konstnärer. Att kunna boka rummet eller hörnet för en vecka.

— Kanske då också lite mindre kända salakonstnärer skulle få tillfälle att visa upp vad de håller på med.

Konstnärerna började också upptäcka nya sätt att visa upp sin verksamhet på än just vernissage.

— Fler och fler ställer ut i banker, glasmästerier och andra ställen dit det ofta kommer människor.

Utställningen med de 17 salakonstnärerna som nu finns i Agué-

límuseet kommer att finnas kvar där till den sjunde mars.

MÅNGA TEKNIKER

Många olika tekniker används också av salakonstnärerna. På vernissagen finns det konstverk i olja, blyerts, akvarell, pasteller och monotypier. Dessutom finns det några få skulpturer och gobelänger.

De 17 salaborna som ställer ut konsten är: Åke Adamsson, Bertil Andersson, Anick-Baron-Paulsson, Kåge Bergman, Margareta Björdin, Sixten Engberg, Gudrun Folker, Olle Eriksson, Bengt Kulander, Karl-Otto Motdin, Lena Nessel, Ralf Paulsson, Carl-Olof Pettersson, Inga-Lisa Stadling, Bo Svärd, Gösta Södergren och Johan Tibbelin.

Salakonstnärerna går samman. Försök till bildandet av en egen klubb har gjorts tidigare men nu verkar det i alla fall bli av. Här syns de konstnärer som på onsdagen samlades på Aguelimuseet för att prata sig samman.

Konstnärerna i Sala bildar egen klubb

Ett tiotal salakonstnärer träffades på Aguelimuseet i går, onsdag. Det blev de första staplande stegen till en konstnärsklubb i Sala. Sövestaden har många verksamma konstnärer, men alltså ingen gemensam nämndare. Nu kan det bli en.

klubb i Sala. Sövestaden har många verksamma konstnärer, men alltså ingen gemensam nämndare. Nu kan det bli en.

Möjligen kan det också vara så att i takt med den stegrande debatten om gamla badhusets vara eller icke vara ökar intresset hos konstnärerna att agera tillsammans. Och naturligtvis diskuterade man också det gamla badhusets eventuella ombyggnad till ett kulturhus.

De församlade konstnärerna var eniga om att någon slags klubb bör bildas. Överens var man också om att ställa i ordning ett "klubbrum". Den gamla karbadlokalen i badhuset menade man skulle bli perfekt till detta ändamål.

— Den lokalen har ett mått på 5X9 meter, sade Kåge Bergman, intendent på Aguelimuseet. Den skulle bli en perfekt samlingsplats för Sala-konstnärerna. Här skulle man då också kunna ha mindre utställningar, reser-

verad för lokala konstnärer.

Kåge Bergman passade också på att tillföra stoft till debatten om kulturhusets vara eller icke vara i det gamla badhuset.

— Enligt vad jag nyligen har erfärts kommer det snart upp en intressant fråga i regeringen. Ett beslut lär snart fattas om att statliga bidrag skall utgå vid installation av hissar i fastigheter som är handikappvänliga.

— Det skulle innebära en sänkning på runt en halv miljon kr för upprustningen av badhuset, menar han.

Nytt försök

Bildande av en konstnärsklubb i Sala har varit på tapeten tidigare, men runnit ut i sanden.

— Det rör sig om individualister, sade Kjell Muschö, styrelseledamot i konstföreningen i Sala. Där-

för är det svårt att ta initiativ till att en klubb bildas.

— Men jag är övertygad om att de har nytta av det. Många konstnärer som har lyckats har utvecklats just i grupp. I en grupp som också kan ge konstruktiv kritik.

— De här lokalerna är en naturlig samlingsplats för oss konstnärer, sade Bo Åke Adamsson. Vore underbart om vi här kunde få ett "klubbrum" där vi kan träffas under naturliga former.

— Här skulle vi kunna träffas och utbyta erfarenheter, sade Rolf Paulsson.

Efter flera försök ser det nu ut att kunna bli en konstnärsklubb i Sala. Återstår också att se om drömmarna om ett kulturhus i gamla badhuset också går att förverkliga.

Bild: Lars Holmgren
Text: Jan-Erik Eriksson

SA 16.8-82

KONSTNÄRSKLUBB BILDAS

(om förutsättningar finns) för i Sala kommun verksam utövare. Avgift 50:-. Närmast planeras en utställning i "Solgården" vid varmbadhuset i början av september.

Anmälan (senast fred. 27/8) och vidare upplysningar genom Aguelimuseet, tel. 138 20 onsd.—lörd. kl. 12—16, dessutom torsd. kl. 18—20, sönd. kl. 13—16.

Den nybildade konstnärsklubben framför "klubblokalen". Fr.v. Inga-Lisa Stadling, Kåge Bergman, Margareta Stenmark, Jonny Ekman, Bengt Kullander, Olle Nessle med dottern Tove, Margareta Björlin och Gudrun Folker.

Sala-konstnärer samlade i en klubb

Salas färskaste förening, konstnärsföreningen, hade på onsdagskvällen sin första sammankomst på Aguelimuseet. Då drogs också de första riktlinjerna upp för klubbens verksamhet.

Klubben inleder i början av september sitt arbete med en gemensam utställning på museet.

Det här är inte det första försöket som gjorts för att samla alla Sala-konstnärer i en och samma klubb. Flera gånger tidigare har försök gjorts, men misslyckats av olika anledningar. Nu ser det emellertid ut som det skulle fungera. I går kväll hade den nybildade konstnärsklubben sitt första möte, ett något trevande sådant. För någon styrelse lyckades man inte få fram utan den delen sköt man på framtiden. Dock kunde de församlade enas om att Bengt Kul-

landet tar hand om ordförandeklubban och Margareta Björlin blir kassör.

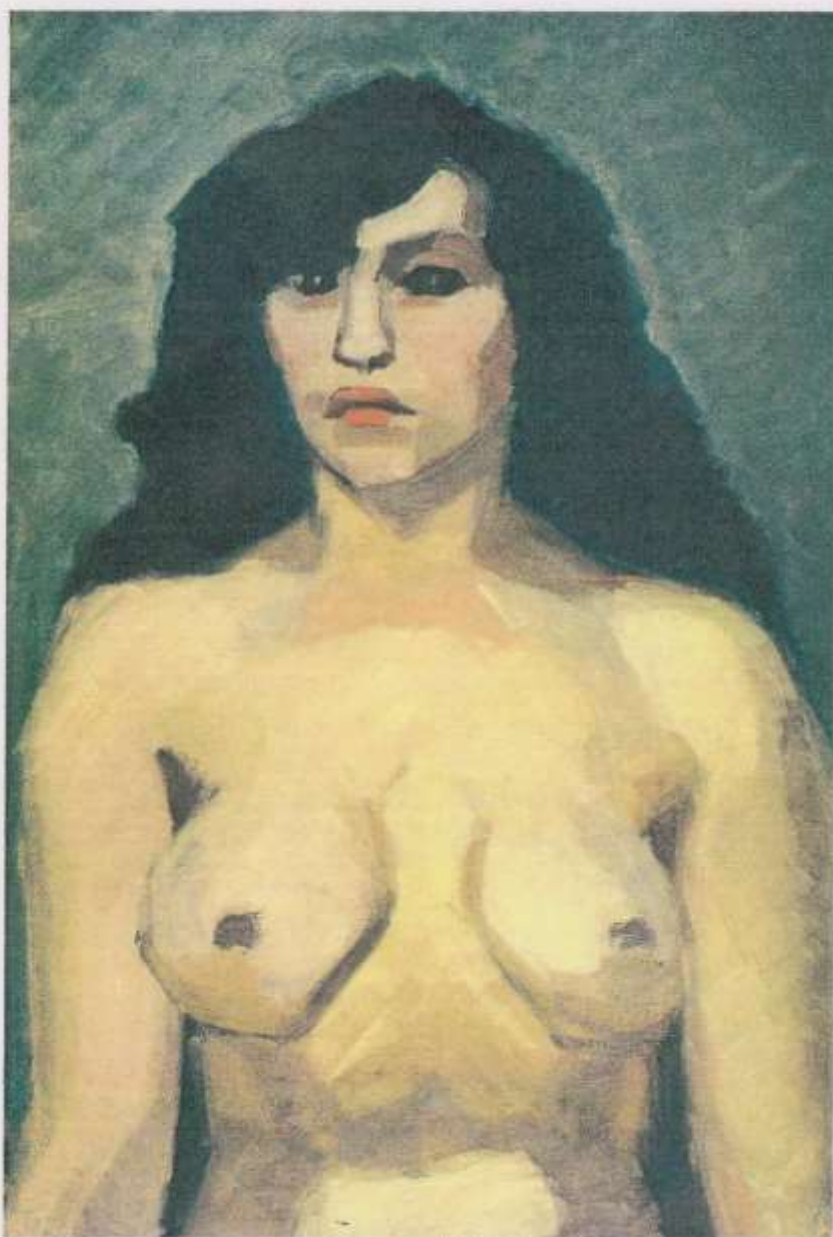
BYTA ERFARENHETER

— Vi har länge efterlyst en gemensam träffpunkt i Sala, säger Bengt Kullander, en plats där vi kan utbyta erfarenheter.

Hur många medlemmar det slutligen blir kunde ingen av de nio konstnärer som samlats till första mötet gissa, men man hoppades att klubben skulle få ett 20-tal medlemmar.

Den närmaste framtiden för klubben sträcker sig till den fjärde och femte september då man planerar en gemensam utställning i Solgården i gamla badhuset. Då kommer varje medlem att ställa ut ett par verk och det blir dessutom någon inbjuden musiker som hjälper till.

”Min konst skall en dag förklara mitt livs excentriciteter”

Ivan Aguéli, Aktstudie.

John Gustaf Agéli föddes 1869 i Sala. Fadern var veterinär — sträng och hård. Modern var mera ömsint och hjälpsam. Skoltiden blev svår för den hörselskadade gossen. Han var en sälling; brådmogen, egensinnig, intellektuell och orolig. Han studerade ingående det som intresserade honom: botanik och geografi. Han läste Strindberg, ryska klassiker, Swedenborg och Muhammed. 17–20 år gammal målade han tidvis på Gotland — fångslad av denna natur. Han återvände dit även senare i livet. Hans äldsta bevarade oljor är daterade 1889. Hans måleri gjorde ett starkt intryck på Karl Nordström och Richard Bergh.

Som 21-årig kom Agéli till Paris. Han blev elev till Emile Bernard, han lärde känna van Goghs, Gauguins och Cezannes måleri. John Agéli ändrade där sitt namn till Ivan Aguéli. Hans måleri utvecklades djärvt och personligt. Senare i livet ansåg han sig ha varit kubist 20 år före kubisterna.

Vägledarens tjänare

Ivan Aguéli målade intensivt i två perioder av sitt liv. Under åren 1889–95 målade han landskap, gatumotiv och modellstudier i Frankrike, Sverige och Egypten. Han längtade till Orientens mysterium och starka ljus — han sökte "... korrespondensen mellan naturen och Gud, materien och anden." Han målade med hetta "... minsta målning ... verkar upplevd ... färgerna synes som falnad aska som blossar i det inre ..." (Axel Gauffin). Carl Wilhelmson återförde Ivan Aguéli till måleriet 1911 och andra målarperioden omfattade åren 1911–17. Snart målade han vid stränderna av Seine och Loire — senare åter i Egypten — slutligen i Spanien.

Här följer några citat hämtade ur Agélis egna brev: "Medgiv att ett landskap kan återge ett själstillstånd. Det monoteistiska landskapet är mycket soligt, belyst av en genomträngande sol, av ett ljus tillräckligt starkt att låta luftperspektivet undantränga linjeperspektivet, i det anden be-

härskar materien ... — "Religionen är bestämmande för solen i landskapet i mitt inre. Se där varför jag älskar monoteismen och den arabiska anden." — "Islam är sammanfattningen av livets högsta visdom." Han övergick till muhammedanismen och antog namnet Abd al Hadi (Vägledarens tjänare).

Ivan Aguéli var "ett svenskt universum" (Gunnar Ekelöf). Han skrev konstkritik. På arabiska skrev han artiklar om Islams lära. Han behärskade fullkomligt det arabiska språket. Aguélis många bevarade brev berättar om hans kamp som människa, målare, litteratör, teosof, anarkist. Han kunde konsten att uttrycka sina tankar och kunskaper i ord.

En orolig själ

I Paris lärde han känna Mme Marie Huot: anarkist, teosof, djurvän, poet. Hon fick stort inflytande över honom. Tillsammans kämpade de mot djurplågeri. Vålbekanta blev Aguélis pistolskott mot matadorer och processen som följde ledde till att tjurfäktningar blev förbjudna i Frankrike. Enligt vänner hade Aguéli ett oroligt sinne, som pendlade mellan extas och missmod. Ofta bytte han vistelseort. Vid ett av sina besök hos föräldrarna i Sala yttrade Aguéli till sin mor: "Hade inte Du funnits ... och Mme Huot ... så hade jag legat under jorden vid det här laget." (Torbjörn Säfve)

År 1916 utvisades Aguéli från Egypten av politiska skäl och han kom utblottad till Barcelona. Han längtade hem till Sverige — han ville "sluta fred med is och snö, med dimmor och mörker ...". Som så ofta tidigare kom pengar från hans mor. Prins Eugén sände pengar till hemresan, men hjälpen kom för sent. Ivan Aguéli påkördes och dödades av ett lokomotiv den 1 oktober 1917. Hörde han inte tåget?

Hans kvarlätenhet i Barcelona och hos Mme Huot i Paris transporterades till Sverige på initiativ av Prins Eugén. Vid uppackningen fann man en sällsam skatt av fascinerande målningar från Frankrike, Egypten, Spanien. "Detta var något märkligt ... det var något helt nytt ... Detta var så enkelt och självklart och ändå på något sätt ogripbart, visionärt med sina ljuvliga färger och förenklad form ..." (Karl Nordström)

"Min konst skall en dag förklara mitt livs excentriciteter." Ivan Aguélis stoft vilar sedan något år invid Kristina kyrka i Sala — hemtaget från Barcelona — liksom gravstenen i marmor ritad av Carl Wilhelmson. En kopia av gravstenen — i tåligt material — visar platsen för Aguélis grav, medan marmorstenen förvaras på Aguélimuseet.

Ivan Aguéli, Spanskt landskap.

Interiör från Aguélimuseet i Sala med Fribergssamlingen.

Fribergssamlingen

Carl Friberg, stadsläkare i Sala, hade som patient fru Anna Agelii. Vid hembesök hos henne väcktes hans intresse för hennes sons måleri. Dr Friberg utökade under åren sin samling av Aguéli. Han köpte även av många andra konstnärer: Karl Nordström, Richard Bergh, Carl Wilhelmson, Prins Eugén, Carl Milles, Carl Eldh m fl. Dr Friberg donerade sin konstsamling till Nationalmuseum med villkoret att samlingen är deponerad i Sala. Fribergssamlingen förvaltas av Sala konstförenings styrelse. Aguélimuseet i Sala som invigdes 1962 har Sveriges största samling Ivan Aguéli — ett 50-tal verk. Därtill kommer ca 50 verk av andra konstnärer.

Museet är inrymt i Varmbadhusets övervåning. För två år sedan stod nya simhallen i Sala färdig och Varmbad-

husets badavdelning stängdes. Sedan några år pågår utredning om Varmbadhusets förändring till ett kulturhus. Sala konstförening förväntar sig ökat utrymme för Aguélimuseet — med lokal även för tillfälliga konstutställningar. På museet ordnas relativt ofta utställningar, musikaliska salonger, konstföredrag och musiklyssnarcirkel. 1982 hade museet 3 728 besökare och ett 20-tal gruppresor guidades.

Tiden mars — april 1983 är en del av samlingen utlånad till en Aguéli-utställning i Paris. Ring 0224-138 20 före besök och förvissa er om att Fribergssamlingen är på plats. Även arrangörer av gruppresor kan ringa detta tel nr för tidsbeställning av guidning. Öppettider: onsdag—lördag kl 12—16, söndag kl 13—16 samt torsdag kl 18—20.

INGA-LISA STADLING
Sala konstförening

Inga-Lisa Stadling, blyertsteckningar 1984, 63 x 48 cm.

Elisabeth och Hans-Ola Sundberg, Tallgatan 11, Sala, den 15 maj 2015: Det här är våra barn som Inga-Lisa Stadling porträtterade 1984. Samtidigt var det en artikel i Sala Allehanda den 2 mars 1984 om Inga-Lisa:

— Titta på mitt öga — se så stort det blir. Lennart Stadling försöker förmodligen Thomas att för ett ögonblick ställa sig så att Inga-Lisa skall kunna studera en detalj i den lilles ansikte.

HON KLARAR KAMERANS KONKURRENS

När kameran blev vår mans egendom fanns inte längre behovet att måla porträtt efter levande modell. Kameran gjorde jobbet åt konstnären.

En som emellertid inte låtit sig besegras av tekniken är konstnären Inga-Lisa Stadling i Sala. Sedan 1969 målar hon porträtt på beställning och viast finns det underlag för denna verksamhet. Eller vad sägs om väntetider på år.

När SA besöker Inga-Lisa finns två modeller, fyra och sex år på plats. Genom väl avvägda delar lek och allvar plockas barnens karaktärsdrag och personlighet fram för att i kol hamna på konstnärens papper.

Se sidan 6

Porträtterandet, engagemanget i Sala konstförening och Aguelimuseet samt uppdraget som vice ordförande i Västmanlands-distriktet av SKR-U (Sveriges konstföreningars riksförbund) upptar numera all Inga-Lisa Stadlings tid. Den tid som hon i yngre år givit hem, make och sju barn.

Inga-Lisa har inte låtit sig besegras av kamerateknik

— Titta på mitt öga — se så stort det blir.

Lennart Stadling håller ett förstöringsglas framför sitt öga. Han försöker locka Thomas, fyra år, att för några sekunder slappna av och titta rakt fram.

Under tiden skall Inga-Lisa snabbt studera en detalj, ett drag, ett uttryck i den lilles ansikte.

Klockan är 14.30 på eftermiddagen. I ljuset

från blek februarisol försöker Inga-Lisa Stadling teckna det runda, pigga ansiktet på barnet som sitter och vrider sig som en mask på stolen framför henne.

Inga-Lisa är en av de få konstnärer som fortfarande tecknar porträtt efter levande modell — en av de få som inte låtit sig besegras av kameratekniken.

Inga-Lisa är en konstnär som aldrig gjort stort väsen av sitt porträttmåleri. Trots det är väntetiden idag cirka ett år för att få ett porträtt målat. Och det har funnits perioder då beställaren fått vänta upp till fyra år!

Hennes kolteckningar och pastellfärgade bilder av barn med stora ögon och uttrycksfull blick har konstpubliken i Sala emellertid kunnat se ibland på utställningar.

Vad alla inte vet är att varje bild är noggrant målad efter levande modell.

Lennart assisterar

Denna eftermiddag är det syskonen Thomas och Sara, fyra respektive sex år som sitter modell. Det är tredje sittningen och barnen far hemvant omkring i våningen under pauserna, klinkar på pianot, äter kakor och "busar" med Inga-Lisas make Lennart som på eftermiddagen är hemma från sitt jobb för att "assistera" sin hustru.

Det är svårt att få de små att sitta stilla. Passen vid stafflet blir följaktligen korta och ständigt avbrutna. Efter ett par timmars lek, stoj men också lite allvar anser Inga-Lisa att hon är nöjd för denna gång. Det återstår sedan ytterligare en sittning för de små modellerna.

Gedigen konstutbildning

När ytterdörren slår igen efter Thomas och Sara berättar Inga-Lisa om sitt liv där konsten alltid haft en stor och betydande plats.

Hon har en gedigen konstutbildning. I födelsestaden Göteborg studerade hon på Konstindustriskolan och flyttade sedan till Stockholm och gick på Edward Berggrens målarskola. När hon sedan började jobba blev det som illustratör för "All världens berättare" samt Veckojournalen. Hon gjorde också modeteckningar för ett flertal tidningar efter att först ha genomgått Stockholms tecknarskolor.

— Men under denna tid var det människansikten

Sexåriga Sara förstår stundens allvar. Blickstilla sitter hon när Inga-Lisa försiktigt skissar fram ett av dragen i hennes ansikte.

som fascinerade mig mest, berättar hon.

Barnen satt modell

På 40-talet gifte hon sig och fick med åren sju barn. Vid denna tid flyttade familjen också upp till Norrland eftersom utkomstmöjligheterna för make Lennart, läkare, var bättre där.

— Det var svårt i början att avstå från storstadens kulturliv med musik och konstmuséer, anser Inga Lisa.

Men överge sina intressen kunde hon inte. Det blev maken och barnen som fick börja sitta modell för henne och så föddes lusten att måla porträtt.

Pastellkritor

När hon 1969 flyttade till Västerfärnebo började hon på allvar med beställningsarbeten och ryktet om hennes förmåga att fånga det personliga som finns hos varje människa spred sig snabbt. Inom kort var Inga-Lisa Stading överhopad med arbete.

Två fotoalbum med bilder på de porträtt hon under åren gjort vittnar om omfattande produktion.

Till en början målade hon bara med kol men sedan några år experimenterar hon också med pastellkritor — ofta med resultat som överträffar kolteckningarna.

Personliga kontakter

— Den personliga kontakten med modellen är viktig — vare sig det är ett barn eller en vuxen, säger konstnären. Jag brukar därför bekanta mig med modellen först, studera drag och uttryck och även fotografera vederbörande.

Efter några otvungna sammanträffanden sitter modellen för det mesta vid fyra tillfällen. Det brukar räcka för att Inga-Lisa skall ha fått fram de viktigaste dragen och konturerna. Sedan vidtar finjustering och skulle det uppstå problem finns ju fotografiet.

— Jag jobbar mellan två och tre timmar per dag, uppger hon.

Studerar människor

På sommaren blir det som omväxling också blomstermotiv, gärna i akvarell — acryl — och pastell-teknik.

När tiden tillåter besöker

Inga Lisa muséer och konserter.

— Det är underbart att studera en musiker i arbete och se alla sinnen koncentrerade. Eller titta på människor som lyssnar till musik — betrakta folk som är fångade i musikens värld — gärna en rad profiler i avslappnat tillstånd.

Självkritisk

När hon besöker ett konstmuseum eller en utställning får hon däremot inte samma "kick".

— Nej, då känns det istället ibland som om det bara var att lägga av...

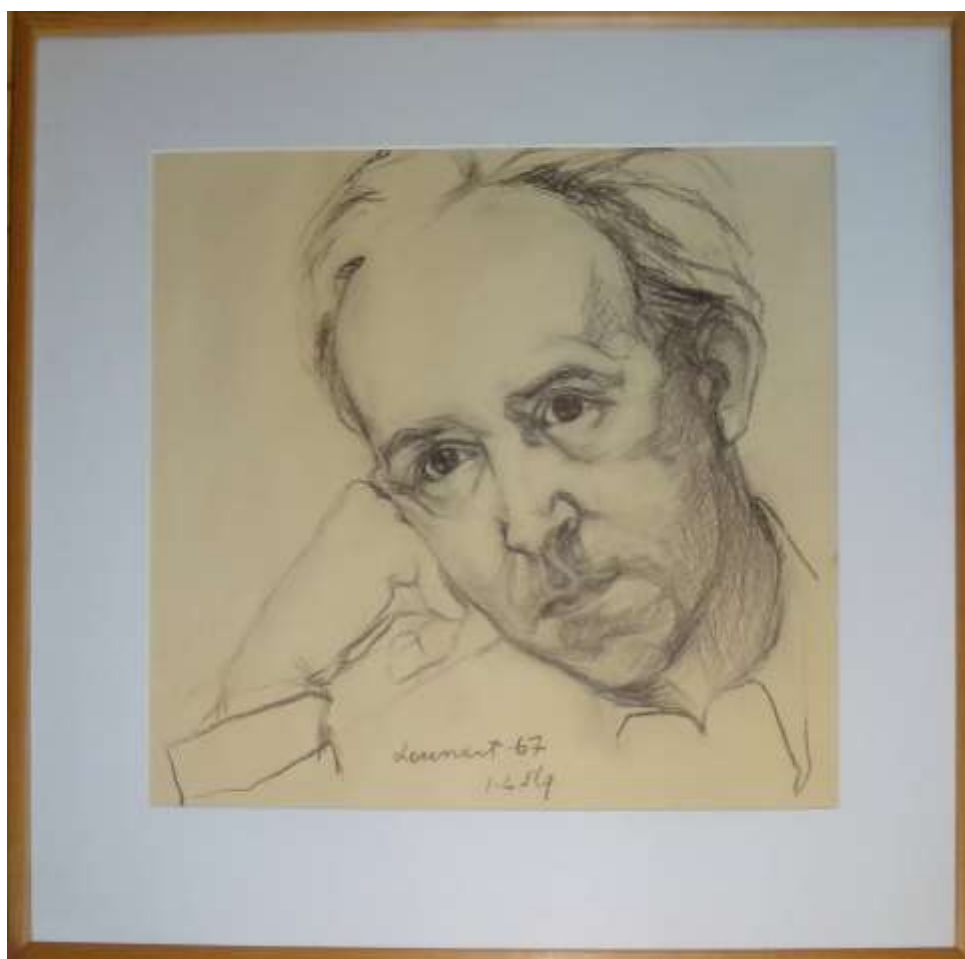
Hon är nämligen — Utan orsak kan det tyckas — kolossalt självkritisk. Och inte ett porträtt lämnar hennes staffli utan att prövande ha granskats in i minsta detalj.

— Den största belöningen är när exempelvis en förälder utropar att "det där är ju precis mitt barn".

Och en sådan recension är alltid tillförlitlig ty en förälder om någon bör ju känna igen dragen i sitt barns ansikte.

Text: Maire Nylund

Foto: Johan Olsson

Inga-Lisa Stadling, *Lennart*, teckning 1967, 45 x 45 cm.

Inga-Lisa Stadling, akvarell 1979, 15,5 x 13,5 cm.

Inga-Lisa Stadling, *Monika*, teckning 1966, 55 x 45 cm.

Inga-Lisa Stadling, *Göran*, teckning 1972, 58 x 45 cm.

Inga-Lisa Stadling, teckningar 1975, 60 x 45 cm.

Maj Britt Johansson, Aguéligatan, Sala, i april 2016: Det här är mina barn, Anna och Fredrik, som Inga-Lisa avporträtterade 1975. Vi åkte buss ut till Västerfärnebo där Inga-Lisa tecknade och fotograferade barnen. Men hon var inte nöjd med Fredrik – han hade kanske svårt att sitta stilla – så hon kom in till Sala och slutförde tecknandet.

Inga-Lisa Stadling, akvarell 1980, 27 x 15 cm.

Inga-Lisa Stadling, akvarell 1986, 35 x 28 cm.